3

JOANNIS JOHNSTONE, M.D.

COLLEGII MEDICORUM LONDIN. ET SOCIETATIS REGALIS SOCII,

ORATIO HARVÆANA,

MDCCCXIX.

COLLEGII REGALIS MEDICORUM LONDIN.

PRÆSIDI CLARISSIMO SOCIISQUE ORNATISSIMIS,

REI MEDICÆ

CULTORIBUS, PATRONIS, VINDICIBUS,

HANC ORATIONEM ANNIVERSARIAM

HABITAM

EX HARVÆI INSTITUTO

In eorum Commemorationem qui suâ in hoc Collegium Beneficientiâ claruerunt;

DIE XVIII OCTOBRIS MDCCCXIX

EA QUA PAR EST OBSERVANTIA

L. MM. D.D.

JOANNES JOHNSTONE.

Si Medicina ipsa, hoc in loco, suam agere causam potuisset,* neutiquam ea nostram in dicendo diligentiam requireret. Suâ enim sponte, et suo more ac modo, alumnos qui de ipsâ optimè meruissent, copiosè atque ornatè collaudaret. At vero, cùm id fieri posse rerum humanarum conditio non patiatur, pio et solenni more, ex Harvæi instituto, hodie convenimus. Id quippe officii

* Poggii oratio in funere Nycholai Nicoli.

nostri potissimum est consilium, ut quæ majoribus nostris aut sapientissimè fuerint inventa, aut faustè aut prosperè ad salutem hominum conservandam comprobata, in memoriam revocemus.

De antiquæ medicinæ historiâ, et medicorum præmiis antiquorum, non est cur in hoc consessu accuratè aut effusè disseram. Legimus profecto apud Ægyptios, reges aliquot inter Æsculapii filios esse annumeratos. Ecquis autem vestrûm ignorat, honores Hippocrati publicè habitos apud Græcos, atque adeo quotidianum ei victum in Prytanæo esse concessum? Unâ id quidem mente, unâque voce, nosmetipsi confitemur verissimum esse, quod de Hippocrate scripsit Galenus, ὅτι ἄριστος ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος.

Diu multùmque apud Græcos floruit medicina. Romanorum autem in re militari occupatio, parum illis otii ad scientias excolendas, multos per annos relinquebat. Postea, Domini terrarum facti, ad artes humaniores operam suam conferebant, et medicinæ Professores civitate identidem donabant. Nec vero inter nostrates defuit vir,* cum ingenio et doctrinâ, tum dignitate insignis, qui Virgilium crederet Antonium Musam in oculis habuisse, cùm Iopam in Æneide suâ pulcherrimis præconiis exornaret. Testimonia autem hujuscemodi missa faciamus; neque enim falsa aut inanis esse potest ea fama, quam omnes fere gentes, et omnes

* Atterbury, Diss. on Æneid.

hominum ordines medicis esse debitam consenserint.

Scholâ quæ Alexandriæ diu viguerat, tandem aliquando vi armorum deletâ, medicina inter Arabas fere solos sedem habuit. Atqui ex epistolâ Renaudoti ad Dacerium conscriptâ, liquidò patet illum nimium tribuisse litteris orientalibus, quisquis spopondisset illas conferre aliquid posse ad Hippocratis interpretationem: Honäinum fere solum esse interpretem, e quo Arabes quicquid præclari haberent, in re medicâ hausissent, et a sæculo usque decimo quinto, cùm Scriptores Græci et Latini in suâ quisque linguâ evolvi cœpissent, vix unum et alterum inter doctos repertum esse, qui Hippocratis, Galeni, Dioscoridis versiones ineptas, ex Arabicis factas, adire voluisset.

Si conjecturam facere liceat de veteri nostratium medicinâ, verisimile est, hanc artem eandem quam cæteræ, fortunam iniquam illam et calamitosam esse expertam. Gens utique Vandalorum impia atque horrida urbes invaserat, et quicquid esset vel Philosophiæ, vel Litterarum humaniorum, effrænatæ violentiæ impetu oppresserat. Ferunt tamen, hisce in tenebris, tenues hic illic medicæ artis igniculos posse reperiri. Rosa nimirum Anglica Joannis de Gadesden, Mertonensis, Rosa Gallica et Margarita pretiosa Symphoriani Champerii, summo honore dignabantur. Suam tamen laudem, his paullo vetustior, schola Salernitana meritò sibi vindicat.

Quod ad Patriam nostram attinet, non dissimulandum est, per multa retro sæcula, artem hancce nostram penitus exulasse, aut in monachorum claustris delituisse. Magnam istam, quæ ubique dominabatur, ecclesiæ potentiam, nemo est qui nesciat! Inde factum est, ut ex arbitrio Episcopi Londinensis et Ecclesiæ Divi Pauli Decani, penderent privilegia, quibus omnes qui Londini medicinam facerent, tenerentur. Cæteri item Episcopi, suâ quisque in Diœcesi eandem habebant jurisdictionem; ita ut, qui ad spinosa et exilia Theologiæ et Dialectices studia sedulò incubuissent, penes eos de salute vitâque civium, obscurâ spe, et cæcâ expectatione, decernendi esset potestas. Alia, interea, et quidem graviora medicinæ studiis fuerunt impedimento. Alii enim quibus cordi nummos undecunque conradere, id unicè agebant, ut machinæ, fallaciæ, præstigiæ suæ, rudi et indocto popello perplacerent: aliis farrago multiplex hypothesium in deliciis fuit. His igitur de causis fieri non potuit, quin manca et imperfecta esset rei medicæ disciplina. Tam mirum in modum grassabatur empiricorum audacia, tam crassa fuit in quâ versabantur morborum ignorantia, tanta fuit per urbes oppida et agros senum juvenum et puerorum ægrotantium strages, ut stupore et metu Aula Regia Senatusque percellerentur. Eo demum res rediit, ut omnes qui inter Academicos vel Oxonii vel Cantabrigiæ nomen suum haud professi essent, leges interminarentur, ne ægros sibi sanandos susciperent.

Hasce inter tenebras, lux faustè atque ex inspe-ratò majoribus nostris affulsit. Linacrus enim, medicorum facile princeps, dignus judicabatur qui regiæ domus sanitati præesset. Diu evanuerat, uti probè novit, ἱερα βίβλος in quâ regulæ erant præscriptæ, quibus Ægyptiorum medici in morbis curandis tenebantur. Regia illa bibliotheca, quæ Alexandriæ quondam inclaruerat, acerbissimo incendio conflagraverat.

Scientias tantum non ad internecionem deleverant Saracenorum amentia et furor. Grave servitutis jugum Græcos opprimebat, et unà cum libertate, quicquid utile aut pulchrum aut honestum doctrina secum afferat, oblivione erat prorsus obrutum. Tenebricosum igitur Linacro instruendum erat iter. Sperans tamen relliquias medicinæ in Latio perfugium quoddam invenisse, illuc se contulit. Romæ et Florentiæ doctissimorum virorum consuetudine familiariter usus est. Insigni apud Laurentium de Medicis gratiâ valuit. Redux, et optimorum amicitiam et Principis favorem conciliabat. Illiberale autem et inhonestum cùm existimaret, sibi soli vivere, nihil prius aut antiquius habuit, quàm ut gratiæ, quâ apud duos Reges pollebat, in artis suæ commodum atque ornamentum, fructus redundaret. Duce igitur et auspice Linacro, Collegii nostri jacta sunt fundamenta. Probè is quidem intellexit, quid commune quoddam vinculum studiorum, in excitandâ hominum industriâ, et in ingeniis acuendis efficere soleat. Instituto huic suo ne

dignitas deesset, privilegiis socitatem nostram ornavit. Multos per annos Præsulis officio functus est, ædesque suas testamento legavit. Prælectiones item Oxonii duas, Cantabrigiæ unam, stipendiis locupletavit. Voluit nimirum, hæc quasi præsidia esse collegii, quod se vivo, et suam opem præbente, amplam posset segetem gloriæ et utilitatis, medicinæ suppeditare. Voluit easdem certa quædam esse testimonia, unicam se velle ad medicam artem exercendam, per Academias muniri viam. Linacrum et ingenii viribus et literarum peritiâ magnam sibi famam comparâsse, neminem fallit, qui politiorem doctrinam primoribus tantum labris delibaverit. At medici necesse est pio gratoque animo secum reputent, primum inter Anglos fuisse Linacrum, quia, multiplici eruditione eruditus, ad morbos sanandos se contulerit, primum qui familiæ nostræ stabilem sedem comparaverit, primum qui legibus, consiliis, et donis sapienter munificèque effecerit, ut inter artem nostram et doctrinæ, atque humanitatis studia, arctissimum consortium intercederet.

Nullus equidem dubito, quin omnes, qui in Fundatorum nostrorum alvo primas Linacro deferunt, Caium debere in secundis consistere, agnituri sint. Mira quædam suavitas et delectatio, animos nostros, necesse est, deliniat, quoties similitudinem, quæ Caio fuit cum Linacro, contemplamur. Peregrinas enim regiones uterque eorum invisit. Viris qui in Italiâ, omnium magnarum rerum atque artium

scientiam consecuti erant, vel monitoribus vel sociis uterque usus est. Litteras humaniores uterque in patriam indoctam atque agrestem intulit; parfuit utrique vis ingenii—idem studiorum tenor—idem apud illustrissimos principes favor—eadem erga rem medicam benevolentia. Quod Linacrus olim bonis avibus fundaverat collegium, idem illud multis emolumentis Caius amplificavit. Præsidis officium, quo magnâ cum laude Linacrus antea functus erat, Caius pari sapientiâ, et pari in suos studio et amore, gerere non dedignatus est. At ne illud quidem silentio prætereundum est, quod collegii a Gonvillio fundati annales, lucido ordine et purissimo sermone digessit, quod reditus ejusdem liberalissimè auxit, quod nomen suum posteris laudandum ita reliquit, ut Gonvillii famam ab oblivione vindicaret. Hippocratem ferunt pestem quæ Athenis sæviebat operâ suâ profligâsse. At æquo jure Caius de se gloriari potuit, quod ἱδρῷ-πυρετὸν istum epidemicum, latè longèque grassantem, animo ad pericula prospicienda et propulsanda sagaci refrænavit.

Vivente adhuc Caio, *Caldwallus* faustis sub penetralibus, Oxonii innutritus, societati nostræ sodalem se adjunxit. Lumleium, ut in ea ornanda sibi adjutor esset, studiosè et enixè persuasit. Prælectionem Chirurgicam in Collegio nostro instituit, e quâ tanquam ex fonte quodam abscondito leniter fluente, primùm scientiæ rivulos consectatus est Harvæus. Quoties autem de Caldwallo

loquimur, dignum memoratu est, medicum huncce egregium, Baconi scriptis jam incognitis, principium illud inductionis, ut aiunt, in re Anatomicâ, suo marte arripuisse.

Jure ni fallor, eo nomine Mertonenses mei lætantur, quod e Collegii sui gremio profectus, acumen et industriam suam Anatomiæ explicandæ adhibuit *Gulstonus*. Græcè is quidem et Latinè eruditus fuit. In scriptis Galeni atque Aristotelis interpretandis, diligentissimè operam navavit. Aliis autem ut ad pleniorem Anatomiæ scientiam via minus inculta, et frondibus atque virgultis minus interclusa pateret, ad Prælectionem Pathologicam constituendam, plurimum et laboris et pecuniæ insumpsit.

Ad *Harvœum* se tandem aliquando oratio mea convertit. Sæculo suo ut moris erat, Paduam is adivit, quâ in urbe scientiæ tum temporis florebant. Quicquid a Medicis, quorum fama maximè eminebat, edisci potuit, penitus perspectum et conditum habuit. Rem autem Anatomicam, quæ in cunabulis antea delituerat, ipse sensibus et experientiâ petendam sibi arbitratus est.

Magnam certè admirationem id habet, quod usus cordis, et vehemens per totum corpus sanguinis motus, divinum Platonis ingenium haud omnino fugerat, ut vero hæserat ipso in limine, nec legum quas naturæ sequitur, nec volam nec vestigium invenit. Galenum porro, cùm arteriarum venarumque ἀναστομώσεις, et cursum quo sanguis ab arteriis in

venas transmittitur, quod in se fuit, describeret, sunt qui putent depinxisse circuitum τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἵματος. Longo autem intervallo ab Harvæi doctrinâ, Galeni sententiam distare, nemo est qui negaverit. De circuitu quodam sanguinis per pulmones, Michael Servetus quidem signa quædam veritatis imperfecta adumbravit. Avidè hæc arripuit Realdus Columbus, et a se primùm reperta jactitavit. Falsis horum aut certè obscuris opinionibus pauculas quasdam appendiculas jejunè et exiliter Andreas Cæsalpinus addiderat. Res tamen diu fluctuabat, nec, qui arte et viâ eam tractâret, unus et alter repertus est. Nullum igitur Harvæus cùm haberet nec πρόδρομον nec σύνεργον, ad naturam investigandam se accinxit. Hac autem duce, cautè et pedetentim in penetralia veri abditissima viam sibi aperuit. Cultro armatus anatomico, et suâ cum industriâ tum sollertiâ fretus, sanguinem comperit per arteriarum ductus, vel minimas corporis partes irrigare. Quod cùm factum sit, per alios canales ad cor, è quo primùm effluxerit, referri. Harvæi hoc invento, nihil ad medendum utilius esse potuit, nihil ad laudandum uberius. Profectò experimentis suis et præceptis, medicus ille egregius, posteris tanquam filum quoddam dedit, quo per cæca et flexuosa itinera ad morbos qui se maximè occultant, et humanum corpus sensim atterunt, detegendos atque levandos ducerentur. Facem præterea humano generi ad hanc gravissi-

mam sententiam prætulit, vitam ipsam quâ fruimur non nisi sanguinis quendam fluxum esse in orbem acti, cujus utique motum quicquid deturbaverit, morbum afferre,—quicquid planè impedierit, ad exitium ægrotantem perducere. Locum huncce cùm aspicimus, suavissimam habemus recordationem, intra parietes hosce, Harvæum Præsidis functum esse officio: scientiæ eum suæ hìc amplissimos thesauros sæpe et sæpius inter docendum deprompsisse—juvenum qui aderant frequentiam ad studium medicinæ præceptis et monitis excitâsse; laudibus et præmiis allexisse ipsos etiam senes, ut doctiores discederent effecisse, et quid Solon de se ipso prædicavit, "quotidie addiscentes consenescerent."

Inter alias Harvæi virtutes, minimè prætereundum est, misericordiâ illum et humanitate imprimis fuisse præditum. A Celso is quidem acceperat, "placuisse illis qui rationalem medicinam profiterentur optimè ab Herophilo et Erasistrato factum esse, cùm nocentes homines a regibus in carcere acceptos, *vivos* inciderent." At vero melius a Celsi partibus stetisset, qui etsi mortuorum cadavera dissecare discentibus necessarium esse agnoverat, vivorum corpora incidere, et supervacuum quiddam et crudele esse statuit. In animalibus etiam dissecandis Harvæo lenitas sua haudquaquam defuit, nec dubitandum est quin ei res tetra, misera, detestabilis videretur mos iste pervulgatus quorundam homuncionum, qui ut sollertiam suam ostentent,

canes, feles, mures, ranas, cuniculos, atque etiam pisciculos, diutinis et acerrimis doloribus discruciant. Enimvero haud scio, an in istos Lanios meritò cadat, perpetuum illud notumque de morituris Caligulæ præceptum, "ita feri, ut se mori sentiant."*

Neminem ego vestrûm ignorare arbitror Sylvium Anatomiæ Professorem hominem sermone olim celebratum fuisse, et in sepulchro ejus hosce versiculos esse inscriptos:

> "Quem certâ methodo medicis de rebus agentem,
> "Assiduè in ludo, totius principe terræ,
> "Mille acri assiduè spectabant lumina visu." †

Cùm ventitantibus ad eum ex omni Europâ discipulis multam argenti vim in loculos depossuisset, magnas inter opes, eum qui inopem deceret victum, eas vestes, id domicilium elegit, ita ut famam ejus vivi mortuique fœdissima inquinârit avaritia. Vesalium porro discipulum suum eximium, ut benevolentiâ amplexaretur tantum abfuit, ut eum maledicè contumeliosèque Vesanum appellaret. At Harvæi nostri longè alia mens fuit, aliique mores. Siquos auditores ad discendum minus habiles videret, candidè eos et blandè admonebat, ne diligentiâ multùm proficiendi spem abjicerent. In quibus autem splendidior quædam significatio ingenii eluxisset,

---

* Suetonius in vitâ Caligulæ, § 30.

† Renatus Moreau in vitâ Sylvii. Bayle Dict.

eos præceptis atque iteratis laudibus incitabat, ut in studio semper cognoscendi aliquid quod utile et honestum esset, animum suum defigerent, et vires suas omnino omnes excuterent. Experientiâ is quidem suâ exploratum habuit, quàm vera sit veterum philosophorum opinio, "fructum ingenii, virtutis, et omnis præstantiæ tum maximè capi, cùm in proximos conferatur." Harvæus autem nonne medicos in propinquorum loco duxit? Nonne Collegio huic nostro pecuniam satis amplam testamento reliquit? Nonne Bibliothecam, suis impensis comparatam, in æqualium suorum et posterorum usum dono dedit? Solennem hunc diem idem ille, eâdem in medicos benevolentiâ, instituit. Quoniam parvâ in pecuniâ homines sæpe inspiciuntur quàm sint sordidi, ne oratorem quidem suum passus est præmio carere. Suo etiam sumptu fieri jussit accubitionem illam amicorum, quæ, ut Ciceroni visum est, "a Romanis nominabatur convivium, melius quàm a Græcis, qui hoc idem tum compotationem, tum concœnationem vocâssent." Non Siculas ille dapes, quæ Regibus conveniunt, nec cœnam quæ Asotis cordi est dubiam, medicis suis apponi jussit. Id enim ei consilium fuit, ut colloquio fruerentur libero, jucundo, honesto—ut quicquid in pectore singulis de arte suâ clausum esset, id in linguâ promptum haberent—ut vineta cæderent sua — ut alios si quâ in re, ut in morbis sit, paululum lapsi essent, peramanter perque officiosè corrigerent, et in dignitate artis suæ

tuendâ idem omnes vellent, atque idem nollent. Absit igitur verbis meis invidia, si, salvo pietatis jure, dicere ausim Harvæum, quodammodo Redemptoris sui memorem, voluisse hanc suorum discipulorum quasi tesseram fore, τὸ φιλεῖν ἀλλήλους.

Magnâ necesse est voluptate animi nostri perfundantur, cùm ad gradus quibus ars Anatomica fere ad summum evecta sit, intelligenter et attentè respicimus. Cultrum illum medicum, ut primus tractaret, Caio contigit — manibus deinde Caldwalli et Gulstoni creditus est — Harvæo tandem commissus, viam, quæ ad Naturæ consilia investiganda rectè ducit, tutissimam latissimamque aperuit. Enimvero illi medici, ut cum Lucretio * loquar, Lampada veritatis suo quisque successori tradidere.

Theoriam de sanguinis circuitu generalem, omnibus fere numeris absolutam, et perfectam, meditando extudit Harvæus. At non dissimulandum est, magnum Scientiæ cumulum ad celeberrimum ejus inventum postea accessisse. Jecoris quæ potissimùm sint officia, et quo modo bilis splendida separanda sit, accuratè nos edocuit *Glissonius*......

Nunquam a nobis, nisi amicè et honorificè, nominandi sunt *Lowerus* et *Willisius;* hic, qui interiorem cerebri structuram dilucidè exposuerit, nervorum fila penitus ab intimo ortu repetiverit, et

---

* Et, quasi cursores, vitaï lampada tradunt. Lib. ii. v. 78.

diverticula eorum flexionesque per totum corpus sedulo exploraverit; ille, qui admirabilem cordis fabricam, et vim illam e quâ vita pendet muscularem sollertissimè descripserit.

Dictu difficile est, quantum *Hamœi* et doctrinæ et munificentiæ debeamus; ædes quippe nostras, sub hastâ infelici positas, lubentissimè redemit. Nosocomia amplissimis stipendiis ditavit. Cœnaculum, eâ quæ omnem ejus vitam ornaverat munificentiâ, instruxit; prædia deinque amœna et fructuosa, Collegio, quod vivus pene ab interitu vindicaverat, moriens legavit.

Ne in laudibus *Sydenhami* persequendis multus essem, oratorum qui me antecesserunt plurima et præclara effecerunt præconia. Quis autem mente tam inhumanâ unquam fuit, ut cùm viri illius celeberrimi scripta lectitaret, ipsum scriptorem non affari, atque etiam appetere videretur? Quid de ægrotantibus ipse aut sentiret, aut prorsus ignoraret, non angustè aut exiliter, sed oratione in quâ inest sine fuco veritatis color, enarrat. Etsi res vel maximas summâ animi ratione comprehenderet, ne minimas quidem prætermittendas esse existimabat. Pari candore animi, parique modestiâ, quæ male, quæ bene sibi cesserint, in conspectu nostro ponit. Nihil erat, cur diligentiæ, fidei, sagacitatis, ulli aut veterum aut recentiorum medicorum, palmam deferret. At fama ejus, diuturnitate ideo non evanescet, quod nemo esset illo neque integrior, neque sanctior; nemo dignior,

quem et amore simul et reverentiâ prosequamur; nemo quem medici omnium gentium atque omnium sæculorum, non modo ad laudandum ornatè, sed diligentissimè imitandum, cum fructu majore sibi proponere potuerint.

De *Whartono*, *Mortono*, et aliis bene multis, qui olim audiebant* viri Anatomiæ et Medicinæ periti, sæpe oratores vestri, hoc solenni die, justos honores persolverunt. Ne autem vocis meæ bona pars omnino desideretur, faciem illis dico fuisse non omnibus unam, nec tamen ita diversam, sed qualem decuisset esse hominum, qui esse ex eodem genere nati, ad Harvæum respexissent, tanquam sanguinis sui ultimum auctorem.†

Multùm diuque in optimorum civium flore *Radclivius* versabatur. Rerum quas natura in profundo abdiderat, ignorantiam suam minimè dissimulavit. In præjudicatas hominum opiniones, et magistrorum verba clarissimorum, sine ullo discrimine jurare, indignum se statuit. Medicorum quorundam inter se disputantium, perversam et præposteram sapientiam aspernatus est. Scientias is quidem, ut perhibent, fere omnes qui apud medicos in honore esse solent et debent, ne ad limen quidem salutaverat; quod autem alii plurimis doctrinæ instrumentis adjuti vix assecuti sunt, id Radclivius vi acuminis sui propriâ efficere potuit. Hinc ad naturam observandam

---

* Sic recte vivis, securus esse quod audis.

† Tu sanguinis ultimus auctor.—Virg.

totum se contulit. Siquâ ex parte eam languescentem videret, cautè et leniter reficiebat—si nimiâ eam cibi copiâ laborare, aut in præcipiti stare a febrium æstu, omnis in eo erat, ut, nullâ morâ interpositâ, morbi violentiam reprimeret. Pusilli autem et illiberalis animi esse statuebat, literas humaniores, quas ipse haud excoluisset, contemnere, et pro nihilo ducere. Hac de causâ Bibliothecam extruendam curavit splendore et magnificentiâ planè regiam, nec nisi cum sedibus musarum sacris interituram. At aliam, ni fallor, Radclivii nomen commendationem ad gloriam habet, siquidem molem illam in cœlum assurgentem, quam uberius rei literariæ subsidium, et perpetuum artis suæ ornamentum, medicus esse voluit, orator Lewisius * qui medicinam faciebat summâ verborum elegantiâ commemoravit.

Proximum a Radclivio locum, ne Radclivio quidem ipso repugnante, suffragia nostra *Meadio* jamdiu concesserunt. Quot ille cum morbis, et præcipuè iis qui ex venenis et peripneumonico et hydropico genere sunt, conflictatus est, et victoriam sibi gloriosam consecutus? Quali diligentiâ ad artes fere omnes ingenuas incubuit? Quanto pretio quicquid in nummis antiquis, quicquid in imaginibus, cùm liquidis coloribus, tum e saxo factis, quicquid in libris manuscriptum exquisitum fuit, per omnem fere Europam perscrutandum esse jussit, et in κειμηλία sua reposuit? Quot viris

* Oratio "on opening Radcliffe Library."

a doctrinâ ornatis, et amicis, et convictoribus usus est? Quantam denique expectationem sui, et in se favorem apud Radclivium, acerrimum illum quidem, sed æquissimum ingenii judicem, excitavit? Bonum Latinitatis auctorem fuisse Meadium, nemo est, qui præfractè negaverit. Sed in patrio ejus sermone naturalis quidem inest non fucatus nitor, ut illum in societate hominum, qui ad summam amplitudinem pervenissent, liberaliterque educati essent, familiarissimè versatum fuisse, liquidò pateat.

Probè scimus in *Freindo* omnia præclara extitisse, cùm ad eximiam ejus naturam Scientiæ conformatio accesserit. Græcis in literis quantum profecisset, commentarii ejus in Hippocratem, et egregiæ emendationes, fidem faciunt. Qui Latinè sciant, in oratione ejus Harvæanâ, in Emmenologiâ, et Medicinæ historiâ, solidam et expressam doctrinæ effigiem admirandam esse prædicant. Chemiæ leges accuratè concinnavit, et magnâ perspicuitate argumentorum exposuit, quo demum modo ea, cum arte medicâ, ad salutem hominum conservandam, amicè conspirare possit. Scire autem suum cùm nihili æstimaret, nisi idem alii scirent, sententias è penu locupletissimo apertè libenterque exprompsit. Eo autem nomine, auditores, unicè nobis gratulandum est, quod jura nostra, sarta tecta integraque, esse voluit—quod privilegia nostra amplificavit, et majoribus nostris ei faventibus legem tulit, quâ cautum est, ne cui

sedes hic loci pateret, nisi in Academiis nostris optimis artibus vacâsset.

De exquisitâ et reconditâ *Laurentii* doctrinâ quæ opinio vestra fuerit, tum demum extra omnem dubii aleam posuistis, cùm, vestro omnium consensu, vita Harvæi ad scribendum ei commendata et concredita est. Nec vero spes quæ animos vestros tenuit de eruditione ejus et ingenio, ullâ ex parte vos fefellit. Tanta est enim in Harvæi virtutibus et inventis depingendis rerum ἐναργεία, tam incorrupta sermonis integritas, tam numerosè cadens circuitus continuatioque verborum, ut, inter legendum, Laurentius pene solus Latinè scribere videatur. Haud mediocrem fructum afferre possunt præclaræ ejus de cerebro lectiones, quibus in conficiendis simplicem illam Celsi orationem, tanquam pulcherrimum in dicendo exemplar, sibi proposuit. Disputationem de Hydrope medicam, studiorum Laurentii primitias fuisse crediderim. Multa de rationali medicinâ, de empiricâ, deque partibus in quas rationales abiissent diversis, acutè eleganterque præfatus, "Harvæum, Entium, et "Hamæum, medicos sæculi sui celeberrimos, atque "familiaritate inter se conjunctissimos, quasi lo-"quentes induxit;" ita ut Entius et Hamæus rogandi, Harvæus respondendi partes susciperent. Quicquid de causis, signis, differentiis, et curationibus Anasarcæ, Ascitis, et Tympanitis, a Laurentio scriptum est, sagacitatem illius in observandis et depingendis morborum naturis magnam fuisse

satis superque evincit. Sæpenumero equidem dolui, opus illud egregium è conspectu medicorum pene evanuisse, vix enim unum et alterum novi qui id oculis usurpâsset. Næ, de civibus suis, et Laurentii fautoribus bene meruerit, quisquis illud denuo imprimendum curaverit! Quod autem de Nicholsii opinionibus et scriptis magnâ industriâ ad umbilicum perduxit opus, Laurentium et Anatomiæ et naturalis quæ dicitur Philosophiæ principiis penitus imbutum fuisse, insigni perpetuoque est indicio.

Quis est vestrûm auditores, qui non caritate aliquâ et benevolentiâ *Bakeri*, quem nunquam viderit, memoriam usurpet? At enim cum nonnullis vestrûm optimè actum est, quòd vultum habitumque hominis intueri vobis contigerit. Equidem tantam ego meam infantiam esse confiteor, ut ne adumbrare quidem possim, aut insignia et lumina, quibus orationem suam variavit, aut sonantia ejus verba, et clausulas summo artificio orbem suum conficientes. Quòd si et multis et eruditis ejus sociis credendum est, Bakerus non modo in civium oculis virum se præstitit magnum, sed intus domique nunquam non fuit suorum amantissimus, et a suis, ut qui maximè diligendus. Quantis porro studiis juvenum, senectus ejus stipata est? Qualis in eo inerat morum comitas? Quanta rerum ad medicinam pertinentium cognitio? Quæ in scriptorum Græcorum et Romanorum sententiis atque verbis recordan-

dis, facilitas? Qui, in recitandis, ardor mentis? Quod, in explicandis, ingenii acumen?

Equidem Bakerum, Freindum, Laurentium, atque alios ingenti literarum humanarum amore perculsos fuisse, lætè confidenterque dixi. At ne quis vitio nobis vertat, quòd scripta quæ Atheniensium aures teretes et religiosæ olim comprobârunt, ad nostras cum suavitate affluunt et illabuntur—quòd historicorum, poetarum, et oratorum veterum relliquias nocturnâ manu versamus et diurnâ—quòd criticorum ἀκριβείᾳ καὶ ἀγχινοίᾳ insignium opera, uti a Jurino et Musgravio factitatum est, nonnunquam legimus—quòd studia hujuscemodi, cùm negotiis non impedimento sint, otium suppeditant, quòd utile dulci admiscent, quòd animis nostris solicitudine oppressis, aut tædio languescentibus, solatium præbent—quòd mores nostros sensim emolliunt, et scriptis etiam nostris, exquisitarum sententiarum copiam, et numerosam quandam verborum concinnitatem, affundunt. Enimvero de hisce doctrinis dici id potest, quod a Celso* luculentè dictum fuit de naturæ rerum contemplatione, eas nimirum, "quamvis non faciant medicum, aptiorem tamen medicinæ reddere profectum."

Tales cùm fructus literæ humaniores secum afferant, ecquis vestrûm est, qui risum tenere possit, quoties in Catonis ad filium scribentis, stomachosa hæc et submorosa in artem nostram convicia incide-

---

* In Præf. Plinii Nat. Hist. lib. xxix.

rit: "Dicam de istis Græcis," inquit, "quid Athenis exquisitum habeam, quandocunque ista gens suas literas, omnia corrumpet, tum etiam magis, si medicos suos huc mittat." At enim Catonem ipsum in hac causâ confitentem habemus reum. Nimirum ut Cicero nobis auctor est, laudat ille Solonem, "qui se quotidie aliquid addiscentem senem fieri dixisset, idque a seipso factum gloriabatur, qui non modo Græcas literas senex didicisset, sed quasi diuturnam sitim explere cupiens, in iis elaborâsset." De Sen.

Quod ad medicinam ipsam attinet Plinius bene nos monet, damnatam esse a Catone, non rem utilissimam, sed artem nimis quæstuosam; commentarium porro eum scripsisse, quo filio et servis familiaribus mederetur; ipso denique suasore, cùm Græci Italiâ pellerentur, exceptos esse medicos.

Pio necesse est gratoque animo *Heberdeni* multas et eximias virtutes collaudemus. Nunquam is sibi incessum aut vultum finxit, quo gravior videretur. Nunquam quod habuit e doctrinis, quarum maximè studiosus fuit, ad popellum captandum, in aperto et propatulo collocavit. Græcè et Latinè scire, jam inde ab adolescentiâ, enixè studuit. Cum Cantabrigiensibus igitur suis, Middletono, Jortino, Marklando, Batemanno, Tayloro, Bakero, Battæo, Askeuo, Tunstallo, Rossio, et Fostero, summa ei familiaritas semper fuit. Medicinam per multos annos ita exercuit, ut nemo

unquam in eo vel prudentiam, vel industriam, vel fidem desideraverit. In libro autem qui incudi ab ipso sæpe redditus erat, et post mortem, uti ipse jusserat, prælo commissus est, animus senis tanquam in pictâ tabellâ clarissimè plenissimèque ante oculos legentium positus est. Non est cur dissimulem, sæpiusculè mihi opus illud legenti, in mentem venisse Hippocratis, cujus quidem verba haud ineptè ei præfigi potuerint, *τοῦτον τὸν ἰητρὸν ἰσχύρως ἐπαινέοιμι τὸν σμικρὰ ἁμάρτοντα, τὸ δὲ ἀκριβὲς ὀλιγάκις ἐστι κατιδεῖν.* Abditis de causis minimè solicitus, in iis quæ minus difficiles habent explicatus observandis, nullum non studium impendit. Aliorum salute, et aliorum interitu doctior factus, perniciosa medicamenta a salutaribus discrevit. Quod proximum vero aut etiam verisimile fuit, cautè prudenterque amplecti maluit, quàm verum ambitiosè scrutari. Artem quippe suam ita comparatam esse credidit, ut non solum conjecturæ, verum etiam experientiæ, medendi rationes haud semper respondeant. Hinc ut suam sive scientiam, sive felicitatem jactet, tantum abest, ut se officium sæpe suum, minus quàm vellet explevisse, vehementer ei doleat. Altissimè in animo ejus insederat sapientissimum illud Aretæi præceptum, *ξυνομάρτειν τὴν ἰητρείην τῇ ῥαστώνῃ τῆς φύσιος ἄριστον,* eâ tamen lege ut medicus simul meminerit, *ἀγαθὴν διδάσκαλον εἶναι τὴν πείρην.** Quæ cùm ita

* De Morb. ac. lib. I. c. 2. lib. II. c. 10.

sint, ex scriptoribus quos noverim, vix unum esse crediderim, qui ad docendos tum senes, tum juvenes, Heberdeno sit magis idoneus. Horum scilicet temeritati injicienda sunt fræna, illis opus est solatio, quod de spe suâ toties deciderint, aut ignari quid agendum esset, vim naturæ non infirmaverint, et experimenta quæ nihil profectura essent, aut ad nocendum valere potuissent, consultò refugerint. Quamdiu medicinæ suus constabit honos, tamdiu Heberdeni fama, cum Hippocratis et Sydenhami nominibus conjuncta, posteris erit carissima. At doctrina ejus et ingenium non tanti æstimandæ sunt, quanti pudor, incorrupta fides, officiosa in homines benevolentia, et in Deo piè et sanctè colendo constantia vel spectatissima.

Mores hominum quos memoravi, nullâ vitiorum labe inquinatos quoties recordor, toties mihi in mentem venit, medicos plerosque omnes, qui patriâ nostrâ floruerint, ab importunâ et immani exterorum quorundam impietate, penitus esse vacuos. Quid de perdifficilibus quibusdam, perque obscuris quæstionibus Theologi, contentionis cupidiores quàm veritatis, ad arbitrium suum statuerint, parum nos sollicitos habet. At summam erga D. O. M. reverentiam oportere cum humani generis amore conjungi, ex animo profitemur. At Christianæ Religionis puræ et incorruptæ, qualis in vitâ et sermone Auctoris sui elucet, cùm principia tum præcepta ad promoven-

dam et illustrandam virtutem composita esse, nobis persuasum est. At in moribus, unà cum multis et bonis qui a Platone olim fuerunt, *καλοκαγαθίαν* maximè expetendam esse confirmamus. At dum superstitiones aniles et inanem Dei timorem rejicimus atque aspernamur, ægrotantibus si res tulerit, unà cum Hippocrate præcipimus, *τὸ εὔχεσθαι πρέπον, καί λίην εἶναι ἀγαθόν.*

Haud me fugit obtrectatores quosdam hodieque posse reperiri, qui plebeculæ nos deridendos propinare velint, et tum demum sibi, si Dîs placet, pietatem mirificè plaudant, cùm decantatum istud maledictum ad aures nostras obganniant, "tres ubi Medici sunt, ibi fuerint duo Athei." Tantam vero rem ne negligenter agere videamur, religioni nobis est, pati gravissimam illam Coi senis sententiam, è memoriâ nostrâ elabi, *ἡ περὶ θεῶν εἴδησις ἐν νόῳ σοφίῃ ἐμπλεκέται· ἐν γὰρ τοῖσι ἄλλοισι πάθεσι, καὶ ἐν συμπτώμασιν, εὑρίσκεται τὰ πολλὰ πρὸς θεῶν ἐντίμως κειμένη ἡ ἰητρικὴ, οἱ δὲ ἴητροι θεοῖσι παρακεχωρήκασιν.*

Simonidem ferunt, quid et qualis esset Deus, rogatum, unam sibi diem, biduum, quatuor dies, deliberandi causâ postulâsse, et quærenti Hieroni cur ita faceret, respondisse, "quo diutius rem considero, tanto mihi res obscurior videtur." Nonne optandum est, ut de aliis quibusdam exilibus et spinosis questionibus, eâdem verecundiâ, et iisdem pene verbis, ignorantiam nostram nos homunculi agnoscamus? Hæc cur dicam, tantâ

medicorum frequentiâ stipatus, si quis roget, sciat is, velim me respicere ad concertationem, quæ haud ita pridem exorta est, de animæ humanæ naturâ, materiâ utique necne constet? Mentis suæ impetu ad depugnandum paratus, et a doctrinâ haud mediocriter instructus, Chirurgus ait, Theologus negat. Utri igitur credere debetis? Magnam causæ partem est, ubi in verborum controversiâ positâm esse arbitror, siquidem alii aliter et materiem et spiritum definiunt. Est etiam, ubi res ipsæ ab intelligentiâ et sensibus humanis longè semotæ, non nisi umbras falsæ scientiæ consectari nos sinunt. Fatendum est tamen, per multa retro sæcula, viros sapientes et bonos, in re quâ de inter mortales nuperrimè agebatur, omnes et industriæ et ingenii sui nervos intendisse. Me autem judice nimis intelligendo fecerunt, ut ipsi nihil intelligerent, lectoresque quod nescirent plaudere solitos, monstrationibus istis suis, redderent, multò quàm antea fuissent, incertiores. Quibus igitur in deliciis est, res quas caliginosâ nocte presserit Deus, anxiè ne dicam audacter rimari, auctor fuerim, ne oleum operamque perdant. Etenim argumenta ab utrâque parte tantopere jactata, nullis innituntur germanæ philosophiæ principiis—nullam ab Anatomiâ fœnerantur lucem—nullum quo se tueantur testimonii pondus è sacris litteris eliciunt—nullo cum officiis hominum vinculo astringuntur, neque ut exitum ullum reperiant, qui disputatores animosè, et quidem acerbè inter se digladiantes

conciliaturus sit, naturæ humanæ imbecilitas pati videtur. In aliis sanè artibus, ut se res habet, controversiæ de quibus loquor miminè inter ea ponendæ sunt, quæ ut Celso visum fuit, "cùm ad Medicinam propriè non pertineant, tamen eam adjuvant excitando artificio ingenium." His de causis, in medicos idem illud cadit, quod etiam theologos nunquam non meminisse oportet—quæ supra nos fuerint, nihil ad nos pertinere.

Qualis dum viveret, *Warrenus* fuerit, vosmet ipsi probè cognitum habetis. Optimis ille disciplinis jam inde ab adolescentiâ imbutus, et diuturnâ et multiplici experientiâ instructus, eodem planè modo quo Radclivius, æqualium suorum consensu, primas tulit. Animo erat simplici, aperto, erecto, ita ut nec magnatium in regum aulâ volitantium minæ, nec rivalium invidorum susurri, nec blanditiæ et illecebræ adulatorum, de sententiâ eum suâ unquam dimoverint. Hanc ad constantiam, accesserunt suavissima morum comitas, in naturis singulorum hominum dijudicandis egregia quædam sollertia, et rerum quæ in vitâ communi fiunt, prompta et perfecta cognitio. Fuit is quidem, si quis alius, ex eorum numero, qui nec merita æqualium suorum tardè et fastidiosè probant, neque artes infra se positas consultò prægravant. Fuit is, quem si quis admirari cœpisset, continuò diligeret, atque etiam amaret. Fuit is, qui usu diuturno peritus, et viribus suis quâ decuit fretus, nullis unquam dictis phaleratis se venditaret, neque

ullam scientiæ sibi concessæ, et aliis negatæ, speciem præ se ferret. Dolendum est, virum tot in locis, et per tot horas gravissimis negotiis implicatum, scripta quæ ingenii ipsius solida et perpetua testimonia essent, vix aut ne vix quidem ulla reliquisse. At vero testes vos mihi intelligentes et æquos habeo, clarissimorum virorum exempla, ubicunque fando innotuerint, plurimum valere, et instar roris de cœlo molliter stillantis quicquid circumsteterit, fovere et erigere. Quin de nostrâ potissimum arte id verum est, vias curandorum morborum quas acumine suo et prospero eventu, quispiam consecutus fuerit, tacitè obscurèque in latius serpere, et minutatim gradatimque afferre nova, et perquam utilia medicinæ subsidia.

Sentio me in periculoso difficilique loco versari, cùm medicos qui vivi sint laudandos mihi proponam. Sed nequis vestrûm auditores gravetur, me Baillæum seligisse, quem honoratè nominarem. Nonne ipsa mentio illius, magnos illos Anatomiæ interpretes, Gulielmum et Joannem Hunterum, animis vestris, et penè dixeram oculis objicit? En discipulum tantis magistris haud indignum! Etenim quicquid in theoriâ verum aut in praxi salutare est, id omne mente suâ optimè institutâ complexus est Baillæus. Quem autem virum opibus bene partis abundantem, et meritò vigentem famâ aspiciamus, eundem sera posteritas inter primarios fuisse viros, lubentissimè agnoscet. Præclarè cum eo actum est, quòd exteris perinde ac

nostratibus diligentia ejus ac sagacitas innotuerint. Inde factum est, ut quicquid uspiam a medicis in Anatomiâ aut Pathologiâ versatis, rarum et admirabile repertum esset, in Musæum is suum transferendum curaret. Hos ille thesauros tot e regionibus et tanto pretio conquisitos, unà cum plurimis ut ita loquar apparatibus anatomicis, suâ ipsius solertiâ factis, domi neutiquam inclusit. Hominibus hinc illinc concursantibus, et quæ parum ipsi intelligant, plenâ manu plaudentibus, foris ad spectandum non proposuit. Suam autem cum vestrâ omnium voluptate conjunctam esse maluit, eumque in finem, vivus quod aiunt, et videns effecit, ut plurima illa eximia munificentiæ suæ doctrinæque monumenta, in Collegio nostro collocarentur, tanquam adminicula quædam utilitatis vestræ, et dignitatis decora atque ornamenta.

Si "apex (quod aiunt) senectutis est auctoritas," carum vobis et magno cum plausu excipiendum, Smythii nomen.* Diu is quidem ad artem nostram, curas suas omnes, cogitationesque contulit. Multa de multis rebus ad medicinam pertinentibus, acutè argutèque scripsit—multos per annos, in conspectu medicorum optimorum, vixit—multos, summo judicio et felicissimo exitu, morbos curavit—gratiosus apud magnates fuit, senatuque

---

* See Dr. John Johnstone's reply to Dr. James Carmichael Smyth, "On the discovery of the power of Mineral Acids, in the state of Gas, to destroy Contagion."

jubente, amplissimis laborum suorum præmiis decoratus est. At vero quæ de Smythio a me dicta sunt, sic a vobis intelligi velim, ut a sententiâ, quam patris mei causâ defendendam in me recepi, ne latum quidem unguem discessisse videar. Ita equidem erga Smythium, cùm ingeniosus sit, me gessi, ut nonnullum etiam de ingenii mei modulo, qualiscunque sit, judicium fieri arbitrarer. Uter nostrûm victoriam reportaverit, aliorum est dijudicare. At confidentissimè præstare possum, ad controversiam me illam ita descendisse, ut refellere me sine pervicaciâ, et refelli sine iracundiâ cuperem. Amicus certè Smythius, Pater fortasse meus amicior—sed in re, quæ ad salutem vitasque hominum spectabat, longè longèque amicissima veritas esse debuit. Quamvis immortales perrarò sunt amicitiæ, hominibus tamen nihil humani a se alienum putantibus, semper in integro est, inimicitias reddere mortales. Liceat igitur nobis de sene illo venerabili, bona omnia dicere et sperare, gaudeat istâ quàm meritò consecutus est famâ. Ventri ejus, ut cum Horatio loquar, bene sit, laterique et pedibus. Otio cum dignitate perfruatur, ingravescente jam senectâ, felicior fiat, amicisque carior, et placidâ demum morte vitæ satur quiescat.

Dies me deficeret, si quantum Parentis mei *τοῦ μακαρίτου*, et monitis et præceptis debeam, pro eo, ut meruisset, recenserem. Veniâ interea vestrâ, auditores, hoc sive pietatis meæ sive judicii testi-

monium afferam—plurimum ab arte et experientiâ, et acumine in studiis medicinæ excolendis, eum profecisse, et in *ganglionum* usibus explicandis, fontes aperuisse abditos scientiæ. Quis autem æquus rerum æstimator negaverit, virum qui summis laudibus esset a medicis, et vicinis, et exteris, jure optimo honestatus, aliquam potuisse apud vos, auditores, gratiam sibi comparare: *si* fortunâ duce, famulâ doctrinâ, comite ingenio, hâc in urbe medicinam fecisset, et inter collegii nostri sodales, nomen suum professus esset.

Cogitanti cuivis secum, quo in statu res nostræ nunc sitæ sint, fieri vix potest, quin lætitiæ et gratulationis amplissima seges, omni ex parte oboriatur. Si Harvæus, si Sydenhamus, si Freindus, et alii qui inter majores nostros principatum tenebant, a mortuis excitarentur, spero fore, ut de suo ipsorum in nos studio et amore, exploratius quàm antea elatiusque sentirent, et jure optimo gloriarentur, se potuisse,

Καὶ τεθνειῶτας ζῶσι χάριν παρέχειν.

Nimirum exulavit, aut in odium adducta est, lucri ista insatiabilis et turpissima cupiditas, de quâ Græci Latinique scriptores sæpe et sæpius conquesti sunt. De temeritate et arrogantiâ istorum homulorum, quos σοφιζομένους ἰήτρους Hippocrates vocat, triumphos egit, hinc meditatio senum et consuetudo, illinc juvenum ad politiorum humanitatem, et multiplices philosophiæ discipli-

nas, eruditio. Permagnus est, et perillustris aliorum in Anatomiâ profectus. Aliis propositum et constitutum est, Chemiæ arcana penitus perscrutari, et quâ potissimùm ratione, communi medicinæ commodo inservire possint, plenè et perfectè ediscere. Nulla interea ad contentionem laudis honestam incitamenta desunt. Nulla industriæ adminicula—nulla, quæ ingenio cùm radices altissimè defixerit, et uberrimos fructus in aspectum protulerit, debentur præmia. Integrum est cuivis, quo velit modo, sua vel experimenta vel hypotheses cum lectoribus communicare. Quæ inter judices rerum maximè intelligentes nunc usitata sunt, ea ultro fatemur, quondam fuisse nova. In theoriis etiam quæ aut subtilitatis aut eloquentiæ blanditiis, animos legentium deliniunt, et errore multitudinis ad famam obrepunt, vera hic illic cum falsis, mista esse, haudquaquam nescimus. Ne illud quidem nos præterit, quâ in re magni viri magnis ausis nonnunquam exciderint, ansam eos aliis dedisse, plenius cognoscendi, quid sit sanum et salutare.

Atqui dignitatis nostræ esse arbitramur, medendi vias quæ diu inveteraverint, multumque ponderis multorum consensu atque usu habuerint, non nisi cautè et pedetentim relinquere. Quod autem Martialis in amico deligendo præcepit, id in conjecturis ad examen revocandis, sequi nobis curæ est. Novi siquid paratur, iterum ac

sæpius inspiciendum putamus, an possit fieri vetus.*

Prælectiones quas de Anatomiâ instituit Caldwallus,—de viscerum structurâ morborumque signis, Mertonensibus meis semper honorandus Gulstonus, —de humanæ fabricæ musculis, Cronius,—quantum et commodi et famæ arti nostræ attulerint, etiam tacente me, probè novistis. At vel maximè nobis gloriari licet, quòd novam præceptorum et observationum seriem, ad omnes medicinæ partes spectantium, Socii hujusce collegii, singulis mensibus, magnæ et attentissimæ auditorum frequentiæ, tradendam esse statuerint. Quas vero grates medicorum filiis, doctrinæ et experientiæ suæ fructus suâ sponte hic loci in lucem proferentibus, posteri habebunt, et, ni omnia me fallunt, libentissimè agent!

Morborum genera omnia, et mortis mille viæ, in medicorum oculos, die noctuque incurrunt. Res igitur humanæ, quàm sint fragiles et caducæ, quotus quisque vestrûm est, qui non consideratè et serio animo contemplatus sit? Quotus quisque est, qui non inter lachrymas et suspiria, Lucretianum illud imo ex pectore protulerit?

> . . . . medio de fonte leporum
> Surgit amari aliquid, quod in ipsis floribus angat.

Læto quidem animo, et majorum nostrorum et

---

* Tu tantum inspice, qui novus paratur,
An possit fieri vetus sodalis.

quorundam æqualium virtutes, magnâ quâ decebat laude recensuimus. Hoc tamen unum est, quod nos gravissimo dolore afficiat, nuperrimè è nobis ereptos esse Mayonem et Winthropium. Nullos illi quòd sciam prelo commiserunt libros. Sed moribus integerrimis uterque fuit, et acri in morbis tractandis judicio. Curandæ autem insaniæ multum operæ dedit Mayo, optimèque et de arte nostrâ filius ejus haud ita pridem meruit, siquidem opiniones quasdam patris sui de insanorum curatione salutares publici juris fecit, plurimisque et utilissimis observationibus illustravit.

Hæc habui quæ dicerem de Harvæi consiliis, et aliorum, vel acerrimè vel presso pede, vestigia ejus sequentium meritis egregiis. Equidem cùm ad hunc doctissimorum virorum cœtum, orationem meam converto, monitoris munus ut suscipiam pudor me meus, et debita erga vos reverentia, minimè patiuntur. Liceat tamen mihi ex animo precari, et quidem spondere in perpetuum fore, ut conventus, qui ex Linacri et Harvæi institutis agitur, vobis posterisque vestris, bonum quiddam, felix, faustumque sit.

Ægrè tulit Marcus Cicero, " Oratoris laudem ab humili ductam, venisse ad summum, ut jam, quod Natura fert, in omnibus fere rebus senesceret, brevique tempore ad nihilum ventura videretur." At verò tale quidpiam ne in Medicinâ fiat, vetant tot quas hic loci cernimus majo-

rum nostrorum imagines—vetat clarissimorum hominum, quos audientibus vobis memoravi, recordatio jucundissima—vetant Harvæi, cujus ex sententiâ hic solennis dies celebratur, auctoritas atque exemplum—vetat sæculi quo vivimus studium in scientiis liberalibus excolendis, vehemens et perquam laudabile—vetat summa inter omnes omnium ordinum et omnium ætatum cives diligentiæ nostræ et constantiæ expectatio—vetat honestissimus ille amor, quo in amicos, in conjuges, in liberos, atque adeo in ipsam patriam, optimus quisque incendi solet—vetant denique officii nostri rationes, et sacrosancta communis humanitatis jura.

EX OFFICINA J. B. NICHOLS, LONDINENSIS TYPOGRAPHI.

MDCCCXXVIII.